

Odluka:

VSRH Rev 2813/1998-2

Zbirni podatci

Broj odluke: VSRH Rev 2813/1998-2

Datum odluke: 21.01.1999

Vrsta odluke: Presuda

Vrsta predmeta: Građanski - revizija

Odjel: GRAĐANSKI ODJEL

Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO

Tekst

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Rev 2813/1998-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
PRESUDA

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca dr. Ive Grbina kao predsjednika vijeća, te Miroslave Vekić, Miljenke Vranić, Ivana Mikšića i Vlatke Potočnjak-Radej kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja R. T. i A. T., protiv tuženika J. B. iz B., zastupanog po punomoćniku B. Š., odvjetniku iz Z., radi utvrđenja očinstva i uzdržavanja, odlučujući o reviziji tuženika protiv pravomoćne presude Županijskog suda u Gradu Zagrebu od 14. listopada 1997. godine br. XXXII GZ-28/96-3, kojom je djelomično potvrđena i djelomično ukinuta presuda Općinskog suda u Krapini od 10. siječnja 1996. godine br. P2-16/94-118, u sjednici održanoj dana 21. siječnja 1999. godine,

presudio je:

Odbija se revizija kao neosnovana.

Obrazloženje

Presudom suda prvog stupnja suđeno je:

"Utvrđuje se da je tuženi B.J. vanbračni otac tužitelja T.R. kojeg je rodila T.A. u Krapini, 1976.

Tuženi je dužan za uzdržavanje tužitelja platiti mjesečno počam od 15. svibnja 1977. godine do punoljetnosti tužitelja 07. rujna 1994. po 400,00 kn mjesečno ili ukupno 83.093,00 kn sa kamatom po članku 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate od dana 08. rujna 1994. godine do isplate, kao i naknaditi parnične troškove u iznosu od 11.584,00 kn sve u roku od 15 dana.

Tužitelji se sa dijelom tužbenog zahtjeva za uzdržavanje u iznosu od 89.706,80 odbijaju."

Presudom suda drugog stupnja prvostupanijska presuda je potvrđena u dijelu kojim je odlučeno o utvrđenju očinstva, a u dijelu kojim je odlučeno o uzdržavanju prvostupanijska presuda je ukinuta i predmet je vraćen prvostupanijskom sudu na ponovno suđenje.

Protiv presude suda drugog stupnja reviziju je izjavio tuženik, a zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da nižestupanijske presude budu ukinute i predmet vraćen na ponovno suđenje.

Odgovor na reviziju nije podnesen, a Državni odvjetnik Republike Hrvatske o reviziji se nije izjasnio.

Revizija nije osnovana.

Nije ostvaren revizijski razlog bitne povrede odredaba parničnog postupka.

Revizijski navodi kojima se obrazlaže postojanje ovog revizijskog razloga, te izrijeком ukazuje na bitne povrede iz čl. 354. st. 2. toč. 10. i čl. 354. st. 2. toč. 7. Zakona o parničnom postupku - ZPP ("Narodne novine", br. 53/91 i 91/92), su potpuno neosnovani, a i neodlučni.

Tako se potpuno neosnovano ističe da postoji bitna povreda iz čl. 354. st. 2. toč. 10. ZPP, jer da punomoćnici stranaka nemaju valjane punomoći za zastupanje, budući na pisanim punomoćima nije ovjeren potpis zastupanih po javnom bilježniku.

Sukladno odredbi iz čl. 97. st. 1. ZPP stranke izdaju punomoć pismeno ili usmeno na zapisnik, a prema odredbi st. 3. istog članka sud može rješenjem odrediti da se podnese ovjerena punomoć ako posumnja u njezinu istinitost.

Proizlazi dakle da ovjera potpisa na punomoći nije uvjet njezine valjanosti, već da ovjeru može tražiti sud samo kada posumnja u istinitost punomoći.

Osim toga potpuno je nerazumljivo pozivanje revizije na nevaljanost punomoći koju je tuženik dao svom punomoćniku, jer je revizija izjavljena po istom punomoćniku.

Nadalje, potpuno su nejasni revizijski navodi da je "u ovoj pravnoj stvari bitno pogriješio još Županijski sud u Zagrebu kao sud prvog stupnja, kada je neovlašteno ponovno otvorio raspravu samo zato da bi predmet ustupio, inače okončan kod sebe, sa dovršenom glavnom raspravom, sudu u Krapini, a mogao je pozivom na odredbu čl. 304. ZPP glavnu raspravu ponovno otvoriti samo iz razloga ako je to potrebno radi dopune postupka ili razrješenja pojedinih važnijih pitanja", jer i u slučaju istinitosti ovih navoda nije ostvarena bitna povreda zbog koje se revizija može izjaviti.

Revizijski navodi kojima se obrazlaže postojanje bitne povrede iz čl. 354. st. 2. toč. 7. ZPP nisu od odlučnog značaja, jer se tvrdi da tuženiku nikada nisu dostavljeni podnesci tužitelja kojima je izmijenjen zahtjev za uzdržavanje, budući je pobijanom drugostupanjskom presudom odlučeno samo o zahtjevu za utvrđenje očinstva, dok je u dijelu kojim je odlučeno o zahtjevu za uzdržavanje prvostupanjska presuda ukinuta i predmet vraćen na ponovno suđenje.

Iz istog razloga su neodlučni i bespredmetni i drugi revizijski navodi koji se odnose na odlučivanje o uzdržavanju. Utvrđenje sudova da je tuženik biološki otac tužitelja R.T. temelji se na rezultatima iscrpno provedenog postupka dokazivanja, a posebno vještačenja nasljednih krvnih osebina, prema kojem vjerojatnost očinstva iznosi 99,85%.

Rezultati antropološkog vještačenja na koje se poziva tuženik, a koje govori o maloj vjerojatnosti očinstva, ne dovodi u sumnju pravilnost utvrđenja vjerojatnosti očinstva na temelju tipizacije tkiva, jer antropološka metoda nije egzaktna i njezini rezultati su nepouzdati. Stoga nisu postojali razlozi za prihvatanje tuženikovog prijedloga za "nadvještačenje".

Osim toga sukladno odredbi iz čl. 220. st. 2. ZPP sud po slobodnoj ocjeni odlučuje koje će dokaze izvesti, pa odbijanjem prijedloga za izvođenje nekog dokaza sud ne čini bitnu povredu odredaba parničnog postupka, već to može imati samo za posljedicu pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, a zbog čega se revizija ne može izjaviti (čl. 385. st. 3. ZPP).

Slijedom utvrđenja da je tuženik biološki otac tužitelja R.T. materijalno pravo je pravilno primijenjeno kada je zahtjev za utvrđenje očinstva prihvaćen.

Proizlazi dakle da revizijski razlozi nisu ostvareni, pa je na temelju odredbe iz čl. 393. ZPP reviziju valjalo odbiti kao neosnovanu.

U Zagrebu, 21. siječnja 1999. godine

Predsjednik vijeća:
Dr. Ivo Grbin v.r.

Odluka:

Rev 191/2016-2

Zbirni podatci

Broj odluke: Rev 191/2016-2

Datum odluke: 05.11.2019

Vrsta odluke: Presuda

Vrsta predmeta: Građanski - revizija

Odjel: GRAĐANSKI ODJEL

Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO

Tekst

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Rev 191/2016-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

PRESUDA

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Katarine Buljan predsjednice vijeća, Viktorije Lovrić članice vijeća i sutkinje izvjestiteljice, mr. sc. Igora Periša člana vijeća, Branka Medančića člana vijeća i Slavka Pavkovića člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja C. I. d.o.o., R. S., M., kojeg zastupa punomoćnik M. M., odvjetnik u Odvjetničkom društvu M. & partneri, protiv tuženika E. d.d., OIB ..., Z., kojeg zastupa punomoćnik N. I., odvjetnik u Z., radi isplate iznosa od 1.100.000,00 kn, odlučujući o reviziji tuženika protiv presude Visokog trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Pž-3015/12-4 od 16. prosinca 2015., kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-6534/10 od 29. lipnja 2014., u sjednici vijeća dana 5. studenog 2019.

presudio je:

Revizija tuženika protiv presude Visokog trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Pž-3015/12-4 od 16. prosinca 2015. se odbija kao neosnovana.

Obrazloženje

Trgovački sud u Zagrebu presudom poslovni broj P-6534/10 od 29. lipnja 2014. sudio je:

„Nalaže se tuženiku E. d.d. Z. da isplati tužitelju C. I. d.o.o., R. S., M., iznos od 1.100.000,00 kuna (milijunstoćisuća kuna) sa zateznim kamatama tekućim od 30. studenog 2008. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope

Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjega dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za osam postotnih poena te mu nadoknaditi parnični trošak u iznosu od 37.060,00 kn., sa zateznim kamatama po istoj stopi tekućoj od dana presuđenja do isplate, u roku od osam dana.“

Visoki trgovački sud u Zagrebu presudom poslovni broj Pž-3015/12-4 od 16. prosinca 2015. odbio je žalbu tuženika i potvrdio prvostupanjsku presudu.

Tako je suđeno u sporu iz Ugovoru o izvođenju radova broj AZ-02-08 od 23. ožujka 2008. sklopljenim između tuženika E. d.d. kao naručitelja i društva P. d.o.o. kao izvođača, a predmet spora je isplata naknade u iznosu od 1.100.000,00 kn. i Ugovora o cesiji kojim je vjerovnik P. d.o.o. svoju tražbinu cedirao ovdje tužitelju C. I. d.o.o. Ugovorom o cesiji, o čemu je dužnik (ovdje tuženik) obaviješten.

Protiv drugostupanjske presude je tuženik podnio reviziju iz čl. 382. st. 1. Zakona o parničnom postupku, kojom pobija presudu zbog revizijskih razloga bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. Predložio je da Vrhovni sud RH prihvati reviziju, te da preinači drugostupanjsku i prvostupanjsku presudu i odbije tužbeni zahtjev, a podredno da revizijski sud ukine nižestupanjske presude i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Tužitelj nije odgovorio na reviziju.

Revizija je neosnovana.

Presuda je ispitana po čl. 392.a st. 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 - Odluka USRH i 84/08, 123/08, 57/1, 148/11, 25/13 i 89/14 - dalje ZPP), koji se ovom slučaju primjenjuje na temelju odredbe čl. 117. st. 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 70/19), samo u onom dijelu u kojemu se pobija revizijom i u granicama svih razloga određeno navedenih u reviziji.

Tuženik je u reviziji naveo da pobija drugostupanjsku presudu zbog svih revizijskih razloga iz čl. 385. st. 1. i 2. ZPP, prema kojemu

se revizija iz članka 382. stavka 1. ZPP može podnijeti:

1) zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. ZPP, osim ako se povreda odnosi na stvarnu i mjesnu nadležnost (članak 354. stavak 2. točka 3.), ako je prvostupanjski sud protivno odredbama ovoga Zakona donio presudu bez održavanja rasprave (članak 354. stavak 2. točka 5.) ili ako je odlučeno o zahtjevu o kojemu već teče parnica (članak 354. stavak 2. točka 9.),

2) zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 1. ZPP koja je učinjena u postupku pred drugostupanjskim sudom,

3) zbog pogrešne primjene materijalnog prava.

Međutim u reviziji je određeno naveden i obrazložen revizijski razlog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. točka 6. ZPP, bitne povrede odredaba čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP i pogrešne primjene odredaba materijalnog prava.

Stoga je ovaj sud, u skladu s odredbom čl. 392.a. st. 1. ZPP, ispitao presudu samo u granicama određeno navedenih razloga.

Nije ostvaren revizijski razlog bitne povrede odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. točka 6. ZPP, koja postoji ako kojoj stranci nezakonitim postupanjem, a osobito propuštanjem dostave, nije dana mogućnost da raspravlja pred sudom.

Pogrešno tuženik drži da je navedena povreda učinjena time što sud u donošenju presude nije uzeo u obzir radnje što ih je bez potrebne punomoći za tuženika poduzeo odvjetnik A. M. na ročištu 14. lipnja 2011.

Prema stanju spisa slijedi:

-da je tuženik opunomoćio N. I., odvjetnika u Z., za zastupanje u ovom parničnom predmetu (punomoć na listu 24),

-da je odvjetnik N. I. podnio za tuženika odgovor na tužbu u kojemu je naveo da tim podneskom „očituje protivljenje tužiteljevoj tužbi i tužbenom zahtjevu. Detaljniji odgovor na tužbu uslijedit će naknadno.“

-da je sud zakazao ročište za glavnu raspravu za 14. lipnja 2011., na koje je pozvao punomoćnika tuženika,

-da je na ročište 14. lipnja 2011. za tuženika bez punomoći pristupio odvjetnik A. M. koji se izjasnio da je pristupio u svojstvu zamjenika punomoćnika, te da mu punomoćnik zbog bolesti nije mogao pravovremeno izdati zamjeničku punomoć,

-da je sud rješenjem dopustio A. M. zastupanje tuženika na tom ročištu bez valjane zamjeničke punomoći, te mu je naloženo da u roku od tri dana dostavi sudu zamjeničku punomoć, uz upozorenje na posljedice ako u ostavljenom roku ne dostavi punomoć,

-da je na tom ročištu odvjetnik A. M. dodatno obrazložio odgovor na tužbu, provedena je glavna rasprava, izvedeni su dokazi te je rasprava zaključena, a sud je odgodio donošenje i objavu presude do isteka roka za dostavu punomoći,

-da odvjetnik nije u ostavljenom roku dostavio zamjeničku punomoć, te je sud donio presudu ne uzimajući u obzir radnje što ih je za tuženika obavila osoba bez punomoći.

Time je prvostupanjski sud u cijelosti postupio sukladno odredbi čl. 98. ZPP prema kojoj je punomoćnik je dužan pri prvoj radnji u postupku podnijeti punomoć (st. 1.). Sud može dopustiti da radnje u postupku za stranku privremeno obavi osoba koja nije podnijela punomoć, ali će istovremeno narediti toj osobi da naknadno u određenom roku podnese punomoć ili odobrenje stranke za obavljanje parnične radnje. (st. 2.) Dok ne protekne rok za podnošenje punomoći, sud će odgoditi donošenje odluke. Ako taj rok bezuspješno protekne, sud će nastaviti postupak, ne uzimajući u obzir radnje što ih je obavila osoba bez punomoći. (st. 3.).

Stoga sud nije ni smio kod donošenja presude uzeti u obzir radnje koje je na ročištu 14. lipnja 2011. bez punomoći za tuženika obavio odvjetnik A. M., jer odredba čl. 98. ZPP ne daje sudu diskrecijsko pravo da može prema okolnostima slučaja uzeti u obzir i te radnje.

Zato, suprotno tvrdnjama revidenta, u donošenju pobijane presude gore opisanim postupovnim radnjama nije počinjena bitna povreda odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. točka 6. ZPP.

Nije ostvaren ni revizijski razlog apsolutno bitne povrede odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP, a koji postoji kada presuda ima takvih nedostataka zbog kojih je nije moguće ispitati.

Suprotno tvrdnji revidenta sud se u ovom slučaju nije bio dužan očitovati na činjenične tvrdnje odvjetnika A. M. iznesene na ročištu 14. lipnja 2011., jer zbog gore navedenih razloga nije ni mogao uzeti u obzir radnje koje je na tom ročištu obavio odvjetnik bez punomoći.

Obrazloženje prvostupanjske presude je sačinjeno u skladu s odredbom čl. 338. st. 4. ZPP, a drugostupanjski sud je u obrazloženju presude, u skladu s odredbom čl. 375. st. 1. ZPP, ocijenio žalbene navode koji su od odlučnog značenja i označio razloge koje je uzeo u obzir po službenoj dužnosti. Pri tome je sud dao jasne razloge zbog čega drži da je tuženik tek u žalbi po ovlaštenoj osobi iznio činjenice i predložio dokaze od kojih ovisi rješenje spora. Sud se utemeljeno pozvao i na odredbu čl. 352. st. 1. ZPP prema kojoj se u žalbi ne mogu iznositi nove činjenice niti predlagati novi dokazi, osim ako se oni odnose na bitne povrede odredaba parničnog postupka zbog kojih se žalba može izjaviti.

Ni sam tuženik u reviziji nije obrazložio zbog čega drži da presudu nije moguće ispitati, a u obrazloženju navedenoga revizijskog razloga se zapravo osporavaju činjenična utvrđenja i pravno shvaćanje nižestupanjskih sudova o aktivnoj legitimaciji tužitelja koji svoju aktivnu legitimaciju temelji na ugovoru o cesiji.

Međutim, pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje nije dopušten revizijski razlog (arg. iz čl. 385. ZPP), dok pogrešan pravni pristup u rješenju spora, kada i postoji, ne znači sam po sebi postojanje navedene apsolutno bitne povrede odredaba postupka, ako je unatoč pogrešnoj primjeni materijalnog prava moguće ispitati zakonitost pobijane presude.

Nije ostvaren ni revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava koji postoji kada sud nije primijenio odredbu materijalnog prava koju je trebao primijeniti ili kad takvu odredbu nije pravilno primijenio (čl. 356. ZPP-a).

Sporna je i u revizijskom stupnju postupka aktivna legitimacija tužitelja, a s timu vezi je sporna pravilna primjena odredbe čl. 80. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, dalje: ZOO).

U postupku pred prvostupanskim sudom je utvrđeno:

-da je dana 23. ožujka 2008. sklopljen Ugovor o izvođenju radova broj AZ-02-08 između tuženika E. d.d. kao naručitelja i društva P. d.o.o. kao izvođača,

-da je izvođač P. d.o.o. za izvedene radove sačinio obračun naknade prvom privremenom situacijom broj 5801 i drugom privremenom situacijom broj 5802, prema kojima potražuje od naručitelja E. d.o.o. iznos od 1.497.165,82 kuna,

-da je vjerovnik P. d.o.o. svoju navedenu tražbinu prema dužniku E. d.o.o. u iznosu od 1.100.000,00 ustupio ovdje tužitelju C. I. d.o.o. Ugovorom o cesiji, o čemu je dužnik (ovdje tuženik) obaviješten.

Imajući na umu navedena utvrđenja, prvostupanski sud je našao da postoji tražbina ustupitelja prema ovdje tuženiku dužniku, da je valjanim ugovorom o cesiji tražbina prenesena na ovdje tužitelja primatelja, te da je upravo tužitelj, nakon što je obavijestio tuženika, ovlašten potraživati od tuženika iznos koji mu je prenesen.

Stoga je primjenom odredbe čl. 80. i 81. ZOO prvostupanskom presudom prihvaćen tužbeni zahtjev.

Drugostupanski sud je prihvatio činjenična utvrđenja i pravno shvaćanje prvostupanskog suda te je potvrdio prvostupansku presudu.

Tuženik je revizijom obrazloženo osporio pravilnu primjenu materijalnog prava i to:

-u odnosu na aktivnu legitimaciju tužitelja jer tvrdi da je Ugovorom o izvođenju radova broj AZ-02-08 sklopljenim između tuženika E. d.d. kao naručitelja i društva P. d.o.o. kao izvođača, zabranjena cesija tražbina iz tog ugovora, pa da zbog toga nije moglo doći do promjene na strani vjerovnika,

-u odnosu na pravni učinak Ugovora o cesiji s obzirom na odredbu čl. 3. tog ugovora kojim su stranke ugovorile da će od dužnika (ovdje tuženika) zajedno zatražiti da ovaj potpiše valjanu izjavu o tome da postoji dospjela tražbina ustupitelja prema dužniku u iznosu od 1.100.000,00 kuna.

Revizijski navodi o pogrešnoj primjeni materijalnog prava u odnosu na navedena sporna pitanja su neosnovani.

Mjerodavni propis za rješenje ovoga spora su odredbe ZOO kojima su propisana pravila za ustup tražbine i to:

-čl. 80: Vjerovnik može ugovorom sklopljenim s trećim prenijeti na ovoga svoju tražbinu, osim one čiji je prijenos zabranjen zakonom ili koja je strogo osobne naravi, ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga (st. 1.). Ugovor o ustupanju nema učinak prema dužniku ako su on i vjerovnik ugovorili da ovaj neće moći prenijeti tražbinu na drugoga ili da je neće moći prenijeti bez dužnikova pristanka (st. 2.),

-čl. 82: Za ustup tražbine nije potreban pristanak dužnika, ali je ustupitelj dužan obavijestiti dužnika o ustupanju (st. 1.)

-čl. 84: Primatelj ima prema dužniku ista prava koja je ustupitelj imao prema dužniku do ustupanja (st. 1.)

-čl. 86: Kad je tražbina ustupljena naplatnim ugovorom, ustupitelj odgovara za postojanje tražbine u vrijeme ustupanja.

U ovom slučaju je riječ o novčanoj tražbini čiji prijenos nije zabranjen zakonom, a tražbina nije osobne naravi, dakle riječ je o tražbini koju vjerovnik može ustupiti trećemu, osim ako nije s dužnikom ugovorio da neće moći prenijeti tražbinu na drugoga ili da je neće moći prenijeti bez dužnikova pristanka.

Tuženik je u ovoj parnici odgovorom na tužbu osporio tužbeni zahtjev bez posebnog obrazloženja, a ni do zaključenja glavne rasprave nije po ovlaštenoj osobi iznio tvrdnju o tome da je između njega i vjerovnika ugovorena zabrana prijenosa tražbine niti je predložio dokaze, pa je sud pravilno zaključio da se predmetna tražbina može prenijeti ugovorom, i da je njezin prijenos valjano ugovoren.

Neosnovan je i revizijski navod kojim je tuženik osporio pravni učinak Ugovora o cesiji s obzirom na odredbu čl. 3. tog ugovora kojim su stranke ugovorile da će zajedno od dužnika (ovdje tuženika) zatražiti da ovaj potpiše valjanu izjavu da postoji dospjela tražbina ustupitelja prema dužniku u iznosu od 1.100.000,00 kuna.

Naime, prema odredbi čl. 82. st. 1. ZOO za ustup tražbine nije potreban pristanak dužnika, ali je ustupitelj dužan obavijestiti dužnika o ustupanju, što je ustupitelj u ovom slučaju i učinio.

Odredba čl. 3. Ugovora o cesiji, kojom su ustupitelj (raniji vjerovnik) i primatelj (novi vjerovnik) ugovorili da će zajedno od dužnika zatražiti da potpiše izjavu o postojanju duga nije bitan

sastavni dio ugovora o cesiji. Okolnost što ustupitelj i primatelj nisu zatražili od dužnika davanje pisane izjave kojom ovaj priznaje postojanje duga prema ustupitelju sama po sebi ne utječe na postojanje valjanog ugovora o cesiji, a ustupitelj kod naplatnog ugovora o cesiji (a takav je predmetni ugovor o cesiji radi naplate) već i prema odredbi čl. 86. ZPP odgovara cesionaru za postojanje tražbine u vrijeme ustupanja, neovisno je li dužnik priznao tražbinu pisanom izjavom.

Tužitelj je u ovoj parnici dokazao postojanje tražbine ustupitelja prema dužniku i valjan ugovor o cesiji kojim je na njega prenesena tražbina te obavijest dužniku o nastalim promjenama na strani vjerovnika, pa dužnik ima obvezu isplatiti dugovani iznos novom vjerovniku zajedno s kamatama po stopi propisanoj odredbom čl. 29. st. 2. ZOO, jer je ugovorom o cesiji primatelju ustupljeno i sporedno potraživanje.

Stoga je pobijana presuda donesena pravilnom primjenom materijalnog prava u postupku u kojemu nisu počinjene povrede odredaba postupka na koje je ukazano revizijom, pa je valjalo odbiti reviziju po čl. 393. ZPP.

Zagreb, 5. studenog 2019.

Predsjednica vijeća
Katarina Buljan, v. r.